

Sygn. akt III CSK 43/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A.T.
przeciwko M.T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki A.T. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 kwietnia 2018 r., należy podnieść, co następuje: Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka powołała się na przyczynę kasacyjną unormowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne polega na cyt.:” konieczności uwypuklenia przy ocenie przez Sąd wysokości zadośćuczynienia, jakie dana osoba posiada środki prawne i faktyczne w celu uzyskania zadośćuczynienia. W sytuacji, gdy pokrzywdzonemu pozostaje jedynie droga sądowa w postępowaniu cywilnym o zadośćuczynienie, to ta okoliczność winna być przez Sąd wzięta pod uwagę. Jeżeli jednak wachlarz możliwości jest większy, ocena Sądu powinna sięgać szerzej i uwzględniać fakt innych narzędzi prawnych i potencjalnych możliwości uzyskania odszkodowania i zadośćuczynienia”.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 roku, IV CSK 53/13, niepubl.). Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym ze względu na jego związek z podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia oraz podstawami kasacyjnymi. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.) oraz przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazując zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia oraz wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku.

Sformułowane przez skarżącą zagadnienie nie spełnia przedstawionych wyżej, aprobowanych w nauce i orzecznictwie kryteriów dotyczących pierwszej przyczyny kasacyjnej. Należy przy tym przypomnieć, że skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania co do istoty sprawy, sporządzany przez profesjonalnych pełnomocników procesowych musi odpowiadać wysokim wymaganiom formalnym, konstrukcyjnym i merytorycznym zarówno w zakresie *petitum* skargi, jak i wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia.

W ocenie skarżącej skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa

materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, niepubl.). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230). Wniosek o przyjęcie skargi nie spełnia przytoczonych wymagań; nie świadczy o oczywistej zasadności skargi okoliczność przyznania skarżącej niesatysfakcjonującego ją kwotowo zadośćuczynienia w sytuacji, w której Sąd Apelacyjny, podwyższając je w stosunku do zasądzonego w pierwszej instancji, wyczerpująco uzasadnił swoją decyzję.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego należnego pozwanej reprezentowanej przez pełnomocnika z urzędu, który złożył w ustawowym terminie odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 122 k.p.c. w zw. z 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.)